

עדן שלי. לפני שש עשרה שנים נפרדנו מ互相 לעולמים ומאז החיים שננדקו בਪתאות הפקו לשברים ענקים. מהר מאוד הבנתי עד כמה אנחנו חיים פה על תנאי, בלי מוצקות קיום. כל מה שהיה עד אז ברור ומובן הפך פתאום לבלבול קשה וכואב, והכאב הזה פשוט אינו נגמר הוא נמשך ונמשך כבר 16 שנים.

זה כאב שאין לא חוקים, לא תרופה וגם לא הנחות. הוא שזור בתוך ימי נפשי ודבר לא יכול לשחרר אותו. הוא כמו צרי לידה הבאים ונעלמים ושבין ציר לציר יש הפגיעה ובין גל כאב אחד צריך לקחת אויר עד הגל הבא. כהה הכאב שלי על אובדן בא ונעלם ואני יודעת שהוא יחזור ואני יודעת שהוא יכאב ואני אחכה בדמייה עד שיחלוף.

אובדן הוביל את חי לתוכם חשוב ואפל שמדובר בזיכרון שנותרו לי ממה. השארת אותי, את אבא, את אור ואסף משפחה שלמה וחברים מלך הרבה חברים מלאים כולם בזיכרון ממה. כל אחד עם מה שהשארת לו. אך כל הזיכרונות גם אם הם טובים ככל שיהיו הם מהולים בעצב וכאב על אובדן.

אני עטופה בכל הזיכרונות, 16 שנים אני מקלפת אותם בתוכי שכבות שכבות, נגעת בכאב ובגעוגעים אלה יודעת שזו הדרך הטובה עבורי לחזק את חושי ולשמר אותו בתוכי.

תשעה חודשים גידلت אוטר בתוך רחמי בשמחה ובציפיה גדולה.

תשעה עשרה שנים גידلت אוטר באהבה ללא תנאי ושה עשרה שנים אני מכילה אותו בתוכי בכאב ובגעוגעים عمוק בתוך ליבי. דבר כבר לא יקח אותו מני. אתה ואני שיננו יחד בתוך מסע החיים שלי. מסע בו אני נשמת בשבייל שנינו חוויה ומטיילת בשבייל שנינו. לעיתים אתה דוחף אותי קדימה, לעיתים תומך ולפעמים הודף אבל תמיד נמצא. מסע ארוך שלא נגמר. רציתי שתדע שאני חושבת עליך המון זהה מוזר, כי כשאתה צף לי בזיכרון המחשבות של עצבות אך מחייבות וכל לך טוב לי שלפחות ההוויה שלך שחקוקה אצל בזיכרון היא של אדם שמח. הפנים שלך תמיד צוחקות העיניים בורקות ומזריות, המבט שלך על פי רוב ציני ואני עוד שומעת את ה-יהיה בסדר מה את דואגת.

אהבת את החיים וב-19 שנותיך בלעת אותם. לשניה לא עצרת, השארת אחריך איזו עצמה יש היא כמו גל שדוחף את כולנו קדימה ועובד להמשיך הלהה. אנחנו מנסים לחתת לחינו משמעות, אוחדים בהם ולא רפואיים מחפשים תמיד את פיסת האושר הקטנה, מנסים לראות את הטוב ואת היופי, לחבק את החיים על השמחה והעצב שבהם.

עדן שלי, רציתי רק שתדע שאתה ממשיך לחיות בלב כולנו, היה חלק מחיינו ומהי כל חבריך וכולם אוהבים אותך ומתגעגים מאד.